

Vak szerelem

(Espinillo: Argentínában így nevezik ezt a vadon termő tüskés, sárgavirágú Akác-féle fát. Elnevezése az “espina” azaz “tüske” szóra utal, hisz ezek a teljes fát borítják. Latin neve: Akacia caven vagy Akacia cavenia)

Ma, egy nappal a vihar után, megleptem Martát azzal a mondattal, hogy “csalódtam az “espinillo”-ban, hisz ez idág azt gondoltam, hogy mivel ennek a vidéknek a jellegzetes fája, jól kellene birnia nem csak a szárazságot, hanem a téli fagyokat, a durva jégeső rohamokat, de szintén a hangyák, és más féle káros rovarok és pestisek támadását.

De most, hogy már jó előre haladt a tavasz, látom, hogy ezek az espinillók nem úgy mutatnak, mint ahogyan vártam, többen elszáradtak, talán megfagytak, és a túlélők megszenvedve, lassan és nehezen tolják kifelé rügyeit, melyek keresik az utat a kemény tüskék között azzal a szomorú reménytelenséggel, hogy már nem lesz virágzás. Sajnáltam, mert már nagyon vártam, hisz tavasszal az espinillo teljesen felöltözik számtalan kis szőrös gombocskákhoz hasonló virággal, amelyek erős édes és fűszerezet méz illatot árasztanak.

Akkor azt gondoltam: Vak lenne az espinillo inránti szerelmem is?

“A szerelem vak”, állítja az közmondás. De hiszen én mindig úgy gondoltam, hogy ez a premissza hamis és becsapó, aminek csak az a haszna, hogy befedi az önzőségünket, a hiúságunkat és makacs magatartásunkat, kívánságainkat. Igazából a testi vágy, a rögeszme, a birtoklási, vagy a másikat manipulálási akarás azok, amik elhomályosítják a szemünket és nem engedik, hogy lássuk a másik embert, olyan amilyen valójában.

Én abban hiszek, hogy ellenkezőleg, az igazi szeretet (szerelem) nem vak, hanem sokkal messzebbre és mélyebbre lát, mint amennyire a szemünk lenne képes; áthatol a test páncélján és látja a szeretett személyt, amilyen valójában ő, látja a legjobbat és szintén látja a hibáit, de ezeket a hibákat elfogadja mint a természetes életszakaszainak az elágazásait. Következésképpen hamis és egy balga büszkességnek a terméke azt állítani valakitől, akit szeretünk, hogy “csalódtunk benne”, mert az igazi szeretet nem ismeri a csalódást. A szeretet, mivelhogy kifelé vetíti magát, nagyon jól érti, hogy mindannyian úton vagyunk és, hogy ezen az úton lehetnek váratlan változások, és ezek valamikor jó, de néha rossz irányban mutathatnak. Amikor érzékeli ezeket a változásokat, azt is tudja, hogy minden életben a “hibák” vagy a hiányok elkerülhetetlenek, valamikor szükségesek is; abban az esetben hogy a hiba romboló és negatív lenne, készen és elszántan áll ahhoz, hogy ha kell, önzetlenül és nagylelkűen támasz és segítség legyen egy új változásra, ami pótolhatja a hiányt vagy eltüntetheti az előző hibát és rossz hatásait.

Amikor az, aki szeretet, észreveszi a másikban ezeket a feltételezett hibákat hordozó, nem várt változásokat, amik “csalódást” okozhatnak, szintén érzékeli, felismeri és elfogadja, hogy valójában a “csalódás” egyetlen felelőse ő maga lehet, ugyanis nem volt képes észrevenni valamit, amit lehetett volna legalább megsejteni, mert ehelyett inkább csak az “erényeket” akarta látni az általa szeretett személyben, bár könnyen lehetett, hogy a valóságban ezek nem voltak más, mint légvárak, amiket a hiúsága és önzősége épített fel saját megelégedésére.

A szeretet, akár a szerelem kellene, hogy bölcsőbb legyen, megértőbb és elnézőbb, mert ha igazi, akkor nem követel magának, hanem inkább szabadságot ad. És elfogad. Mindannyian úton vagyunk és emiatt “jogunk” van a változásokra, melyek néha botlásra vagy esésre kényszerítenek, máskor felépítenek minket, megerősítik személyiségünket, tágítják a lelkünket. A csalódás valójában a saját magunkba csalódás, amikor rájövünk saját vakságunkra, és ennek a vakságnak nem az igazi szeretet, a szerelem az oka, hanem egy önző, hamis és felületes szeretetnek-szerelemnek, amely azt igényli, hogy a másik a saját vágyainknak a képmása legyen, olyan, ahogyan mi szeretnénk hogy legyen.

Ezért, szerencsétlen a “csalódtam az espinillo-ban” kijelentésem, mert inkább az kellene, hogy kezdjem látni és tanulni a tüskék és a száraz kérgeken át, hogy így tudjam felismerni és elfogadni minden egyes fának “személyes” útját. Megtanulni szemlélni anélkül, hogy követeljem azt, amit csak vágyaimban és képzeletemben létezik, megtanulni rácsodálkozni ugyan úgy a rügyezésre és a virágzásra, mint a törekenységre és a kihalásra, érzéklni azt az igazságot, hogy a szabadság változást jelent, és a változás a hanyatláshoz is vezethet, mint ebben az esetben.

És akkor észrevettem, hogy a száraz “espinillo” alján két telis-tele szemtelen túskecskével díszített kis zöld hajtás fakadt. Kiszedtem körül körül a gazokat, melyek el akarták takarni szemem előtt az újszülötteket, megmozgattam kicsit a földet, öntöttem rá egy kis vizet és egy spárgával a száraz törzshöz rögzítettem, hogy egyenesen és egészségesen felfelé nőjenek.

És elfeljtettem a csalódásomat.

